

ŽIŤ, A PRITOM
NEUMIERAŤ

Mária Hamzová

MOTÝL

ŽIŤ, A PRITOM
NEUMIERAŤ

Copyright © Mária Hamzová 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Coka/Fotky&foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-043-8

Mária Hamzová

ŽIŤ, A PRITOM
NEUMIERAŤ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venujem všetkým, ktorí sa radi smejú. Ktorí milujú život a chcú byť šťastní. Lenže občas sa to jednoducho nedá...

SÚČASNOSŤ

Rybárnický sa uprene díval na ženu pred sebou. Vedľa neho sedel ekonóm a tiež z nej nespúšťal zrak.

Žena bola nehybná ako socha, hľadela na nich hrdo a neústupne.

– Nerozmyslíte si to? – skúsil ešte raz.

– Nie.

– Ani besedu?

– Ani besedu.

– Ani jednu?

– Ani jednu.

Rybárnický hľadal očami pomoc u svojho podriadeného, ale nedočkal sa jej. Tóno ďalej sledoval pre nich úplne neznámu ženu.

– Takže tento rok nič nenapíšete?

– Nie.

Majiteľ knižného vydavateľstva vystrúhal nespokojnú grimasu. Nepáčila sa mu jej tvrdohlavosť, no zrejme to bude musieť predýchať. Iné mu aj tak neostávalo.

Žena vstala, aby sa rozlúčila. Znova ho prekvapila sila stisku jej jemnej ruky.

– Dovidenia!

Keď sa za ňou zatvorili dvere, nahnevane pozrel na Tóna.

– To si mi nemohol trochu pomôcť?

Ekonóma vytrhol jeho hlas zo zamyslenia. – A s čím?

– Prehovoriť ju.

– Nemalo by to zmysel. Bola rozhodnutá.

Rybárnický krútil hlavou.

– Ako ju presvedčiť? Ako ju presvedčiť?

– Pri nej musíš byť opatrný. Patrí medzi naše najlepšie autorky. Budeš jej klásť podmienky, ktoré neprijme, a utečie ti.

Majiteľ vydavateľstva prikývol. – Áno, Igor sa mi priznal, že ju chcel zlákať k sebe.

– A?

– Vidíš, nie?

– Je lojálna. Aj to je dost'.

– Áno.

Obaja sa zamysleli.

– Je to vskutku zaujímavá osoba...

– A príťažlivá žena.

– Odkiaľ berie námety pre svoje knihy?

– Hm, mal si sa jej spýtať. Aj tak je dost', že sa vôbec priznala, že je v skutočnosti autorkou kníh ona a nie jej priateľka, ktorá za ňu podpisuje všetky zmluvy. Tak ako sme si doteraz mysleli. Musím priznať, že ma to prekvapilo.

– Ktovie, čo ju prinútilo, aby sa nám predstavila.

Pozreli na seba a zdvihli obočie.

– Teraz sa budem musieť zmieriť s tým, že mi zrejme odovzdala posledný rukopis.

– Naozaj si myslíš, že svoj názor nezmeníš? Že sa skutočne rozhodla nič viac nenapísať? Že jednoducho skončila?!

– Neviem, tak toto naozaj neviem.

Olympia si sadla na lavičku v parku a unavene si pretrela čelo. Len čo ju Barbara zbadala, pobehla k nej a chytila jej štíhle ruky do svojich.

– Ako?

– Dobre.

– Určite boli prekvapení.

– Myslím, že áno.

– Avšak neprehovorili ťa.

– Dobre vieš, že nie.

Barbara sa pousmiala. – Samozrejme, že som to vedela. Si tvrdohlavá.

Olympia sa zamyslela. Barbara ju chvíľu nechala so svojimi myšlienkami.

– Čo budeš teraz robiť?

– Neviem.

Barbara jej pevne zovrela ruky a prinútila ju pozrieť sa na ňu.

– Napiš to.

– Čo?

– To, čo som ti povedala.

Olympia rázne pokrútila hlavou. – Nie, nikdy to neurobím.

– Napiš, pomôže ti to.

– Vieš dobre, že to nikdy neurobím, – zopakovala.

– Kto o tom bude vedieť?

Olympia mlčala.

– Ty, ja, možno pár ľudí okolo teba. Vydaj zo seba všetko, čo ťa ťaží, čo ťa kváři, čo ťa bolí. Daj to na papier. Všetku svoju bolesť.

Olympia k nej zdvihla oči. Barbaru vždy prekvapovalo, ako si v nich napriek všetkému dokázala uchovať taký žiarivý jas.

– A načo?

– Neviem, ale mám pocit, že by si to mala urobiť.

– Čo z toho budem mať?

– Hm... spoveď duše... ktovie. Veľa vecí, ktoré nechápeme teraz, ukáže až čas.

– Spoveď duše? Ako by som mohla predkladať ľuďom svoje bolesti? Ako by som sa vyrovnala s tým, že o tom niekto číta? Že v mojom trápení len tak listuje?

– Veľa z tvojho trápenia už v твоjich knihách je. Čo si tam dala, vieš predsa len ty. A ak to aj teraz napíšeš, pochopí to len veľmi citlivý človek, a ak nie... tak ostatní si to ani nezaslúžia vedieť. Len to tam daj a pomôže ti to so všetkým sa vyrovať.

– Ved' som to robila, celé roky som to tam dávala a čo z toho?

– Tak to sprav ešte raz a poriadne. Daj na papier všetku svoju bolesť, nech ti z nej už v srdci neostane vôbec, ale vôbec nič.

– Nemôžem, nemôžem...

Barbara ju ticho sledovala. Jej stále mladistvú a peknú tvár, za ktorou tak dokonale skrývala svoju ubolenú dušu.

– Si nešťastná...

Olympia na ňu pozrela. Jas dúhoviek skrýval bolesť a beznádej.

– Si stále tak veľmi nešťastná, Olympia? Naozaj stále za ním tak žiališ? Nemôžeš na všetko zabudnúť?

– Tak veľmi to chcem, ver mi.

Barbara to vedela. Vedela, ako veľmi sa Olympia snaží zabudnúť a ako veľmi sa jej nedarí.

– Jedna lastovička leto nerobí, hm? – pokúšala sa zažartovať. Bezvýsledne. Olympia sa nezasmiala. Len ďalej vážne pozerala pred seba.

– Viem, povedala si mi to tisíckrát. Máš pravdu, viem to.

– Tak prečo stále tak žiališ?

– Lebo sa nedokážem smiať.

– Olympia, hod' všetko za hlavu a vydaj sa novou cestou. Vykaj sa na všetko, čo si zažila, všetko nechaj za sebou a ži nový život! Nový, krajší a len tvoj!

– Myslíš, že sa to dá?

– Dá sa to, musí sa to dať! Nie si jediná sklamaná, nešťastná, nie si jediná ubolená duša!

Olympia na ňu pozerala. Barbara vedela, na čo jej priateľka myslí.

– Olympia, odstrihni sa od všetkého.

Olympia sa od nej odtiahla a utrela si tvár, po ktorej stiekla slaná kvapka. Pokrútila hlavou. Barbara jej presmutnú tvár pozorovala.

– Si depresívna, potrebuješ pomoc.

– Psychiater? Kdeže!

– Nejaká tabletky, na pár dní, možno týždňov, aby si videla svet aspoň trochu farebne a nie čierno. Prejde čas a uvidíš... bude sa ti inak žiť. Poznám to.

Olympia na ňu pozrela a Barbara si zahryzla do pery. Obe mysleli na to isté. Barbara to síce poznala... všetko bolo aj tak inak.

– A načo? – prerušila ich navlas rovnaké myšlienky Olympia. Pozerala na ľudí, ktorí okolo nich prechádzali po ulici. Dvojice sa držali za ruky, deti džavotali, nadšene lízali zmrzlinu a všetci sa tešili z horúceho slnečného dňa. Ona mala v sebe tmú.

– Akože načo? Lieky sú na to, aby pomáhali, aj v takýchto chvíľach.

– Nechcem žiadne lieky. Tie mi nepomôžu. Neexistuje tabletká proti životu.

– Olympia, – Barbara ju chytila za plecía a takmer ňou zatriasla, – si známa spisovateľka, tvoja kariéra je úspešne naštartovaná, hádam to všetko nechceš len tak zahodiť! A donekonečna smútiť! Uvidíš, život ti určite niečo znova ponúkne.

Olympia krútila hlavou.

– Ja už nechcem nič, už nič nepotrebujem.

– Olympia, ty skutočne potrebuješ pomoc! – preľakla sa Barbara.

– Nie, som len unavená. Zo všetkého. Z celého života, z toho, čo sa mi stalo a čo sa mi deje.

– Olympia, si krásna, zdravá, inteligentná, život máš ešte pred sebou. A ty takto hovoríš! – vychrlila na ňu Barbara výčitky. Čo to Olympia hovorí? Akoby sa jej smútok časom nezmenšoval, ale naopak, akoby rástol, akoby padala do čoraz väčšej beznádeje! – Vieš, koľko ľudí na svete je oveľa nešťastnejších? Vieš, koľkí majú všelijaké trápenia? Sú chorí, zmrzačení, opustení, trpiaci bolesťami a ... – zase sa len opakuje.

Okolo nich prebehli dve malé deti.

– Viem, Barbara. Všetko viem. A máš pravdu.

– Pozri sa okolo seba. Aký je krásny deň, nebo, slnko, voňavý vzduch... Nie je ti ľúto, že toto všetko nevnímaš?

Olympia zatvorila oči, akoby sa snažila precítiť krásu okamihu, no po chvíli ich otvorila a pozrela na belasé nebo.

– Myslíš, že keby som zomrela, toto všetko by mi chýbalo?

– Olympia!

– Ja nemám jediný dôvod žiť, Barbara, a ty to veľmi dobre vieš!

– Bože, Olympia, a čo ja a tvoji priatelia? – Barbare už naozaj dochádzali slová aj trpezlivosť.

– Nemám priateľov, dokonca už ani Dášu. Mám len teba. Nemám rodičov, nemám manžela, nemám ani deti, stratila som aj jeho. Ako mám žiť, keď nemám človeka, ktorého by som milovala?

– A ja som nič?

– Ty by si ma pochopila.

Barbara krútila hlavou. – Neverím, že to hovoríš. Práve teraz, po tom všetkom...

– Nie je to teraz, nie je to len po tom všetkom... Deti sú dospelé, majú vlastné životy. Dušan sa má tiež dobre. Asi som už svoju úlohu na tomto svete splnila.

– Olympia!

Olympia sa postavila a ešte raz si osušila tvár. – Pôjdem, Barbara.

Barbara pozrela na hodinky. – Nejdeme ešte niekam na kávu? Osláviť, že si konečne vyšla z anonymity? – chcela zažartovať a zmierniť tak ponurú atmosféru z ich rozhovoru. Verila, že to, čo hovorila Olympia, nemyslela vážne.

Olympia na ňu pozrela bez štipky nadšenia. – Prepáč, nechcem kávu. Chcem ísť len domov. Nič viac.

– Olympia, takto ťa domov nepustím. Poď ku mne.

– Nie, chcem byť sama.

– To nedovolím!

– Si zlatá, Barbara, ale dobre vieš, že nič nezmôžeš.

Barbara sa zahľadela na priateľku. Hlas mala stále akýsi zvláštny.

– Nechcem ťa nechávať samu, – povedala napokon ticho.

– Ja viem, ďakujem. Vieš, že ťa mám rada a veľmi si ťa vážim. Celý čas, čo ťa poznám, si mi pomáhala a nikdy na to nezabudnem. Bez teba by som veľa vecí nezvládla.

– Olympia, nikdy si takto nehovorila! Vieš, že aj ja ťa mám rada, si moja jediná skutočná priateľka a všetko si zvládla preto, lebo si skutočne silná! A teraz hovoríš, akoby... – nevládala to ani vysloviť.

– Barbara, ďakujem ti za všetko.

Olympia znova klesla na lavičku a zakryla si tvár rukami.

– Olympia, no tak! – Barbara ju znova objala a pohladila po chvejúcich sa pleciach. – To prejde, všetko prejde, uvidíš. Bude dobre, uvidíš, bude dobre.

Olympia v jej náručí krútila hlavou.

– Ja by som toho chlapa zabila, vieš to?

– Nechaj to tak.

– Nie, nenechám. Je to chumaj. Je to chumaj a ním nech aj zostane. Vymaž ho zo života, vygumuj ho ako hnusnú škvrtu na papieri a zabudni naňho.

– Chcem to, Barbara, tak veľmi to chcem. Chcem naňho nemyslieť, pozerat' sa dopredu, vidieť krásne nebo, nádherný dážď, džavot detí okolo... prečo to nedokážem?

– Bude dobre, uvidíš.

Olympia si poutierala tvár.

– Prepáč, Barbara, idem domov, som už veľmi unavená. Ďakujem.

– Olympia...

– Budem v poriadku, nemaj strach.

– Naozaj? – Barbara si skúmavo prezerala jej uslzenú tvár.

Olympia sa nasilu usmiala.

– Naozaj.

– Nechcem ťa nechávať samu.

– Aj ty si dávaj na seba pozor.

– Olympia...

– Nerob si starosti.

Barbara veľmi váhala, ale Olympia bola neoblomná. Na rozlúčku sa znova tuho objali. Olympia si pár sekúnd vychutnávala priateľkinu blízkosť. Akoby ju objímala posledný raz.

V noci sa jej o ňom snívalo. Bolo to znova krásne, ako skutočné. Jeho dotyky, objatia, bozky. Keď sa prebudila, uvedomila si svoj sen, pominuteľnosť a nenávratnosť tých nádherných chvíľ. A cítila, ako ju bolí každá bunka jej organizmu. Telo jej brnelo bolesťou tak, až si myslela, že to nezvládne.

Autom sa vyviezla až na koniec dediny k malému, takmer schátranému domčeku. Cesta k nemu nebola schodná, preto musela nechať auto na konci cesty a zvyšok vyšliapať pešo. Bolo to len kúsok, no okolie domu bolo veľmi zarastené. Kým došla k dverám, stálo ju to nemálo námahy. Dvere boli zabezpečené veľkým zámkom. Zdal sa neporušený ako aj zvyšok domu.

Dúfala, že vysoký porast a hrubé okenice ochránili jej dedičstvo po starej mame pred vandalmi a bezdomovcami.

Naozaj, domček bol aj zvnútra v poriadku. Vzduch tam bol síce zatuchnutý, ale hneď ako pootvárala okenice dokorán, vnútrajšok preťal svieži a zdravý vzduch.

Vrátila sa do auta po veci a postupne ich povynášala do domca. Potom sa dala do upratovania. Domček bol veľmi skromný, takže nemala veľa práce. O dva dni sa pozrela na výsledok a usmiala sa. Bolo tam krásne a útulne ako kedysi. Bola spokojná. Takmer pri tom pookriala.

TAKMER. A takmer pozabudla na to, prečo sem prišla. Bol tu pokoj, mier, bolo tu ticho, ktoré tak veľmi potrebovala. Ale nebolo to to, čo by jej stačilo, čo by vyplnilo prázdno v jej vnútri a presvedčilo dušu, aby nezomierala.

– Aby si nerobil z huby rit’? To si mu vážne povedala? – Patrik počúval svoju manželku a zachádzal sa od smiechu. Sedeli v aute a mierili z osláv domov. Barbare začalo byť nevoľno, preto požiadala Patrika, aby sa vrátili.

– To si píš.

– Takému poslancovi?

– No a?

– Ty máš teda guráž... – obdivne na ňu pozrel.

– Na toto teda mám. Ja sa nebojím. Mal si vidieť, ako zdese-ne sa tváril. Vyžívala som sa v tom pohľade. Želala by som mu aspoň toľko bezsenných nocí, koľko ich on spôsobil Olympii. Hnusák jeden...

Patrik zvažnel.

– Povieš jej to?

– Že som ho videla a hovorila s ním?

– Áno.

Barbara pokrútila hlavou. – Nie, načo? Bolo by to ešte horšie. Ten človek nám nesmie stáť ani len za to, aby sme o ňom premýšľali... – Barbara zmĺkla a zahľadela sa do tmy za oknom.

– A Olympia? Ako sa má?

– Myslím, že stále nie dobre. Ešte dlho potrvá, kým sa z toho

dostane. Je mi jej veľmi ľúto, ale neviem, ako by som jej pomohla. Má veľmi citlivú povahu, veľmi ju to zranilo.

Patrik ju chlácholivo pohladil po kolene.

– Kedy si s ňou naposledy hovorila?

– Poslali sme si niekoľko esemesiek. Hovorí, že sa to dá.

– Pozvi ju zasa k nám. Len tak, posedíte si. Možno jej to pomôže zabudnúť. Aspoň na chvíľu. A ak je naozaj na tom tak zle, nech u nás pokojne pár dní ostane.

Zaparkoval auto pred bytovkou a pozrel na svoju ženu. Dívala sa naňho zvláštnym pohľadom.

– Vieš, že si najúžasnejší chlap na svete?

– Áno?

– Áno.

– Keď to hovoríš ty, – nahol sa k nej a vrúcne ju pobožkal.

– Nielenže to hovorím, ale si to aj myslím a aj viem. Som šťastná, že si môj. Že ťa mám práve ja. Ani neviem, čím som si to zaslúžila.

– Ďakujem ti, Barbara. Ďakujem ti za najkrajšie vyznanie, aké som v živote dostal.

Vzala si šálku voňavého čaju a šla si sadnúť k potôčiku, ktorý neďaleko žblnkotal.

Zaklonila hlavu a ticho počúvala jeho zvuk.

... spoveď duše... ktovie. Veľa vecí, ktoré nechápeme teraz, ukáže až čas.

Čo jej ukáže čas? A koľko ho ešte má?

Nie, nie v živote už pre ňu nemalo zmysel. Skutočne už vôbec nič. A nedalo sa jej v tejto chvíli žiť, a pritom neumierať. Nevládala, nemala pre čo a pre koho existovať a celá jej bytosť si to uvedomovala. Cítila sa prázdna, nekonečne unavená a mala toho práve dosť. Nie, Barbara nemala pravdu, čas jej už nič neukáže. Nestála o to, už ju to nezaujímalo.

Dopila čaj a vrátila sa do ticha domčeka. Na stôl položila sviečky a vybrala tabletky, ktoré jej ostali po Dušanke. Boli síce dávno po expirácii, no svoj účel splnia. Vedľa stála fľaša alkoholu. Pozerala do plameňa a usmievala sa. Bolo to zbabelé, veľmi

zbabelé, ale ona o titul hrdinu ani nestála. Len sa jej už nechcelo byť. Nechcelo sa jej dýchať, nechcelo sa jej existovať, nechcelo sa jej žiť.

Nechce sa mi dýchať, nechce sa mi existovať, nechce sa mi žiť.

Dvere s rachotom dopadli na zem. Okolo nich sa zvířil prach. Patrik sa spýtavo pozrel na manželku. – Ideme dnu?

– Jasně, preto sme tu, – povedala Barbara, stále celá bez seba od nervozity. Prešla po dverách do podkrovného bytu, rýchlo nakukla do kuchyne, potom zamierila do izby.

– Olympia? Olympia!

Odpovedali jej len Patrikove kroky, ktoré sa ozývali za ňou. Podkrovný byt bol opustený, možno aj niekoľko dní.

– Nie je tu, – skonštatoval po chvíli Patrik.

– Tak potom kde je? – otočila sa k nemu Barbara s neutíchajúcimi obavami na tvári. Hoci si ešte nevydýchla, bola rada, že ju tu vlastne nenašli. Veľmi sa bála, či si Olympia skutočne niečo nespravila.

– Možno si niekam vyrazila, na dovolenku alebo...

– Bola by mi to oznámila.

– Zabudla a možno nechcela.

– Patrik, dobre vieš, že by mi to neurobila!

– Určite potrebovala vypnúť.

– Po tom, čo naposledy hovorila... jednoducho sa bojím, že si niečo urobila. Neozýva sa, nedvíha mobil, nereaguje na správy.

– Barbara, – Patrik sa ju snažil upokojiť a rozumne zdôvodniť zvláštne správanie jej priateľky, – je to predsa dospelá žena. Musí si poradiť. Aj po tom všetkom, čo sa jej stalo. Každý si je za svoj život tak trochu zodpovedný sám.

– Kde je?

– Nevie.

– Nemali by sme to ohlásiť na políciu?

– Čože?!

Do tichého rozjímania sa jej opäť rozdrnčal mobil. S výčitkou pozrela jeho smerom. Nevypla ho. Ani jej to nenapadlo, veď

kto by jej volal? Nik okrem Barbary. Drahá Barbara, jej jedinej na nej záležalo. Aj teraz o tom svedčali jej volania, správy. Náročky sa jej neozývala. Musí ju nechať žiť.

Proti vôli sa načiahla za mobilom. Akési neznáme číslo.

– Prosím?

– Olympia? Ahoj!

Najprv hlas nespoznávala.

– Haló, kto je tam?

– Olympia? To som ja...

V očiach ju zaštipali slzy. Nezmohla sa na slovo. Ako vypátral jej číslo?

I. ČASŤ

DÁVNO PREDTÝM...

1. kapitola / Svadba

Nevesta bola prekrásna. Líca jej rumeneli, oči žiarili. Od šťastia aj očakávania. Že zlé je za nimi a všetko krásne sa ešte len začína. Že bude len dobre. Vedľa nevesty posedával ženích a spokojne sa usmieval. Mlčky prijímal uznanlivé pohľady. Bolo jasné, že si vybral dobre. Po všetkých stránkach.

V rozkošnom zámočku Olympia Kajesová práve spečatila svoj osud a zaslúbila sa láskou Dušanovi Burošovi.

Dáša sa poobzerala po prepychu. Naozaj honosná svadba. Stoly sa prehýbali pod množstvom jedla a alkoholu, nad nimi sa vznášala vôňa čerstvo narezaných kvetov. Hostia akoby sa pretekali, kto z nich má drahšiu róbu. Dáša pozrela na svoje jednoduché šaty. Pre ňu predstavovali hotový majetok, v porovnaní s ostatnými to bolo nič.

Pri neveste sa pristavil starší uhladený pán.

– Olympia, ako sa cítiš?

Šťastný úsmev nevesty mu bol dostatočnou odpoveďou. Napriek tomu mu čelom preletel mrak. Mojmír Kajes objal dcéru čo najopatrnejšie, aby nepokrčil jej nádherné snehobiele šaty, ale tak, aby cítila jeho podporu a lásku.

– Som šťastná, otec.

Zľahka pokrútil hlavou. Bola v tom pochybovačnosť, ktorú nevládal zakryť.

– Nič iné si neželám, dievčatko moje, len to, aby si bola šťastná.

– Budem, otec, budem, cítim to, viem to, – povedala, lebo presne tak to cítila.

- Vieš, Dušan je dobrý a inteligentný muž, ale...
- Otec, nepoznám ho predsa týždeň.
- Lenže ty si taká mladá a...
- Nerob si starosti. Už nemám sedemnášť.
- A tie deti?

Olympia sa usmiala. Veď to už toľkokrát rozoberali! Otec si naozaj robil zbytočné starosti. Akoby si stále nemohol pripustiť, že ona svojho manžela miluje a zvolila si ho dobrovoľne. Aj budúci život s ním.

– Otec, mám v sebe toľko lásky a citu, že zvládnem všetko. Teším sa na to.

– Si ešte mladá... – neustále opakoval. – Verím, že sa o teba dobre postará, že ťa má rád... ale aj tak. Akoby to bolo príliš rýchle rozhodnutie.

Olympia vzala otca pod pazuchu a viedla ho po parku popod stromy, aby zľahčila jeho pochmúrne myšlienky. Vedela, že otca presvedčí len čas, keď uvidí, že jeho dcéra sa skutočne dobre vydala a je spokojná a šťastná. Nevidela a nemohla vedieť to, čo sa skrýva za ustarosteným otcovým čelom. Aké myšlienky plné pochybností ho neustále kváril.

Olympia zbadala Dášu, svoju dlhoročnú priateľku. Chodili teraz spoločne na medicínu. Rýchlo odviedla otca k ostatným hosťom a pobrala sa za ňou.

– Ahoj! – zvitáli sa znova, keď sa utiahli do ticha pred hlukom zabávajúcich sa.

– Ako sa máš, Olympia? – spýtala sa Dáša a pozrela na ňu.

– Vidíš, Dáši, som šťastná, veľmi šťastná, – netajila svoje pocity Olympia. Nemala prečo, chcela sa o svoje šťastie podeliť s najlepšou priateľkou.

– Vyzeráš úžasne, – Dáša prešla ešte raz pohľadom z jej dokonalej tváre na prekrásne šaty.

– Ďakujem, si milá.

Pomaly sa prechádzali vedľa malého zámočka. Veselá hudba znejúca z veľkých okien sa im vzdľaľovala.

– Hm, si jedna z mála, čo sa vydáva počas školy. Zvládneš to?

– Nie som jediná. Polovicu štúdia už mám za sebou, zvládnem to.

– Tvoj manžel je bohatý muž, pri ňom by si nemusela pracovať. Olympia si vzdychla. – Už sa o tom hovorí, čo?

– Nuž... je to niekto. Aj tvoj otec je niekto, má úspešnú firmu, takže sa dalo len ťažko očakávať, že si vezmeš nejakého chudobného medika alebo doktora.

Olympia ostro pozrela na Dášu.

– Aj ty si myslíš, že som sa vydala len pre postavenie a peniaze, a nie z lásky?

– Nejaký ten piatok ťa poznám, Olympia, takže verím, že ho máš rada, – povedala Dáša, no Olympiu prekvapil tón, s akým to povedala, a sklamal ju to. Čakala viac nadšenia v priateľkinom hlase, čakala viac dôvery.

Za chrptom sa im ozval detský krik a okolo nich prebehol párik detí.

– Ahoj, Olympia! – zvolal asi sedemročný chlapček oblečený v parádnom obleku s mašľou.

– Ahoj, Lympia! – pridalo sa o rok mladšie dievčatko. Obehli okolo nich a viac ich nebolo. Olympia ich sledovala láskavým pohľadom.

Dáša sa zachmúrila.

– Olympia, naozaj si na toto trúfaš?

– Prečo nie? – usmiala sa nevesta a znova sa obrátila smerom, ktorým deti zmizli.

– Vydávaš sa taká mladá, ešte k tomu aj tieto dve decká...

– Myslím, že ma majú rady, rešpektujeme sa. Verím, že im budem dobrou matkou.

– Prečo umrela jeho žena? Bola chorá?

– Áno, bola ťažko chorá, mala silnú cukrovku aj rakovinu.

– Myslíš, že si zrelá na takéto poslanie? Robiť dobrú macochu dvom malým deťom? – Dáša pozrela na Olympiu vážnym pohľadom.

Dášine reči zarmucovali Olympiu čoraz viac. Milovala Dušana, teraz už svojho manžela, milovala aj jeho dve deti. Verila, že aj vďaka nej sa Dušan dostal z ťažkej depresie, do ktorej upadol